

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Ἄποδημεῖ ὁ βασιλεὺς μὲ ὅλη τὴ φαμῆλια,
 κί' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ βασιλεὺς μας μένει.
 Ὁ Κουμουνδούρος σχίζεται καὶ σκάνει ἀπὸ ζήλεια,
 κί' ὁ Δεληγιάννης ξεφουσᾷ κί' ἀνεβοκατεβαίνει.
 Φουσκώνει κί' ὁ Χαρίλαος γιὰ πείσμα τῶν σὰν διάνος
 φορεῖ πορφύρα, τρικεντό, στέμμα, σπαθί καὶ κράνος.

Πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς καὶ Σακαράκας πρῶτος,
 ὄλαις ἢ δόξαις κί' ἢ τιμαῖς ἐμπρός του σταματοῦν
 ἐδῶ ὁ θρόνος ὁ χρυσός, ἐκεῖ ἀρμάτων κρότος,
 κί' ὄλο σὲ στρῶμα λουλουδιῶν τὰ πόδια του πατοῦν.
 Καθβαλικεύει χαίρεται, πεζεύει καμαρόνει,
 καὶ ὄλους μὲ τὴ λάμψι του φουρκίζει καὶ στραβώνει.

Πέντε βαστοῦν τὸ μαῦρό σου, ἀφέντη καθβαλάρη,
 τὴ σηκωμένη μύτη σου διακόσιοι ξεμυιγάζουν,
 ὄλους τοὺς πάει ρίπιτι, θηριομάχε Ἄρη,
 ὄλοι ἐμπρός σου χάσκουνε καὶ τόπο σοῦ ἀδειάζουν.
 Ἐμπρός, Μεγαλειότατε, σπαθάτε, διπλωμάτη,
 χωμένος μέσα 'στ' ἄρματα ξαπλώσου στὸ Παλάτι.

Ὅλα τὰ ἔχεις, τίποτα, Μυλόρδε, δὲν σοῦ λείπει,
 μόνο πολέμους δὲν μπορεῖς νὰ κάμης καὶ συνθήκας·
 ἀλλὰ γι' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καρδιοχτύπι,
 καὶ τὰ σπαθιά τῶν ἵσυχια κοιμοῦνται μὲς 'στῆς θήκαις.
 Μόνο μ' Ἀράπηδες μπορεῖς τὸν πόλεμο νὰ κάμης,
 καὶ τοῦτο ἂν τὸ θέλουνε αἱ φίλαι μας Δυναμεις.

Κί' ὁ προσφιλὴς μας βασιλεὺς νομίζω ἕως τώρα.
 πῶς πόλεμο δὲν ἔκαμε ποτὲ ἐπὶ ζωῆς του·
 γιὰ τοῦτο τὸν εὐγνωμονεῖ κί' ἡ προσφιλὴς του χώρα,
 κί' ὑπὲρ τοῦ θρόνου δέεται καὶ πάλιν τοῦ Ὑψίστου.
 Καὶ τώρα φεύγει ἀπ' ἐδῶ μὲ μόναις ἀναμνήσεις,
 τοῦ Βοκακκίου τὰς σεμνάς ἐκείνας διαχύσεις.

Συνθήκαι, πόλεμοι, στρατοὶ καὶ στόλοι... χολοκύθια!
 μὴ χάνης ἀντιβασιλεῦ, σὲ τέτοια τὸν καιρό·
 κί' ἂν τοῦ πολέμου ἡ φωτιά σοῦ φλόγιζε τὰ στήθεα,
 εὐθὺς μὲ κρῦο σβύσε τὴν Καισαριανῆς νερό.
 Οὔτε μ' αὐτὸ τὸν ἴσχιό σου πολέμους μὴ μὰς κάνης,
 δὲν θέλει καὶ ὁ βασιλεὺς, κί' αὐτὸς ὁ Διληγιάννης.

Σὰν ἀντιβασιλεὺς καὶ σὺ ἀξένοιαστος κοιμήσου,
 ἀνέβα εἰς τὸ θρόνο σου, Ἐγγλέζε σοβαρῆ,
 σὲ σύννεφα ῥοδόχρυσα καὶ σὲ πορφύραις κλείσου,
 κί' στὸ Παλάτι κάμε μας κανένα σουαρέ.
 Ἄντιμεγαλειότατος κί' ἄλλη φορὰ ἂν μείνης,
 ἕως τὸ φέρει ἡ τύχη σου καὶ βασιλεὺς νὰ γίνης.

Souris.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΗΚΟΣ.

Καλὴ ἀρχή! Τὰ μολύβδινα ἐκεῖνα καλουπάκια, τὰ
 ὁποῖα διαχειρίζονται τὰ καταμαυρισμένα χέρια τῶν τυ-
 πογραφικῶν ἐργατῶν, θὰ ἔχουν κάποιαν μαγείαν ἐντὸς
 αὐτῶν, διότι πάντοτε χρησιμεύουν ὡς Πρόδρομοι, τοὺς
 ὁποίους δυνατὸν ν' ἀποκεφαλίζουν, αὐχ' ἦσαν αὐτὰ ἐπι-
 μένουσαν κεκομμένα ἀκόμη νὰ κρατοῦν εἰς τὸ πιάτο τὰς
 κεφαλὰς τῶν, ἐνῶ οἱ ζωγράφοι δὲν τοὺς στεροῦν καὶ τῆς
 ἄλλης κεφαλῆς, καὶ γίνονται οὕτω δικέφαλοι, ὄχι ἀετοί,
 ἀλλὰ Πρόδρομοι. Σᾶς ὑπενθυμίζομεν μετὰ τὴν ἐφεύρε-
 σιν τοῦ Γουτεμβέργιου, τὴν πυξίδα, τὴν Πυρίτιδα, τὴν
 Ἀμερικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην. Σᾶς ὑπενθυμίζο-
 μεν ὅτι ἐν τοῖς τυπογραφείοις τὸ πρῶτον ἀνέτει-
 λαν αἱ πρῶται ἀκτινες πάσης ἐπαναστάσεως. Σᾶς ὑ-
 πενθυμίζομεν ὅτι ἐκεῖθεν ἐδανείσθησαν τὸν σπινθῆρά τῶν
 αἱ μεγαλειότεραι θρησκευτικαὶ ἢ κοινωνικαὶ πυρκαϊαί.
 Μία ἐπαρχιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πασκάλ, μία φυλλάδα τοῦ
 Κοιρριέ, ἄρθρον τοῦ Junius, ἄσμη τοῦ Λουθήρου ἠνα-
 ψαν πῦρ εἰς θημωνιάς καὶ ἐπετάχθησαν ἄγρια λάμψεις
 καλύψασαι τὸ στερέωμα, καὶ ἀνέτειλαν κόσμοι νέοι καὶ
 ἔγιναν ἐρείπια κόσμοι παλαιοί.

Τί παράδοξον ἂν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ, τῇ ἐν δεινῇ ζυμώσει
 διατελούσῃ κοινωνίᾳ μας, ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων
 πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύνθημα τοῦ ἐργατικοῦ καὶ
 παρ' ἡμῖν ζητήματος, ὅπερ νήπιον πρὸς τὸ πικρὸν κλαυθ-
 μηρίζον θὰ πῆν τὸ γάλα τῶν δακρύων ἐπὶ τινὰ καιρὸν,
 ἀλλὰ θὰ μεγαλώσῃ, ἔστω καὶ καχεκτικὸν, καὶ θὰ ῥήξῃ
 φωνὴν, ἣτις ἂν ὄχι νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν, ἀλλὰ νὰ μετα-
 δώσῃ ὀλίγην τρεμοῦλαν εἰς τὰ δερμάτινα κεμέρια τῶν
 ἐργοστασιαρχῶν καὶ καταστηματαρχῶν μας.

* *

Ἐκ τῶν ἐργατῶν ἐν Ἀθήναις δὲν εἶναι μόνον οἱ τυ-
 πογράφοι οἱ πάσχοντες. Ἐὰν ἠγέρθησαν αὐτοὶ καὶ ἐδι-
 καιώθησαν ἐν μέρει, τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς διηνεκοῦς
 μετὰ τοῦ πνεύματος συγχρωτίσεως, δι' ἧς ἅπαντες εἰσιν
 ἀνεπτυγμένοι, γνωρίζουσι τὰ δίκαιά τῶν ὡς πολιτῶν,
 αἰσθάνονται τὸ κοινωνικὸν ἀδίκημα, ἀναγνωρίζουν τὸ
 οἰκονομικὸν ἐγκλημα, ἐμπνέονται ὑπὸ αἰσθημάτων ἀδελ-
 φότητος καὶ συνεργασίας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συμ-
 πῆγνυνται εἰς στρατόπεδον καὶ ἀναγκάζουν τοὺς μεθ' ὧν
 συναλλάσσονται νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτοὺς ὡς δύ-
 ναμίν τινα κοινωνικὴν, μικρὰν ἢ μεγάλην, ἀδιάφορον.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ἄλλους ἐργάτας, εἰς τὴν μεγάλην, φέρ' εἰπεῖν, τάξιν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, εἰς τὴν τάξιν τῶν
 ὑποδηματοποιῶν, τῶν ὑπαλλήλων τῶν φαρμακείων, τῶν
 ξυλουργῶν, τῶν ὑπηρετῶν οἰνοπωλείων, καφενείων, ζαχα-
 ροπλαστείων, εἰς τόσας ἄλλας τάξεις, ποῦ καιρὸς νὰ
 συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἀποκτηνοῦσης ἐργασίας τῶν ἴνα σκε-
 φθῶσι περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν; Ἡ συνήθεια,
 κύλινδρος βαρὺς, συρομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀ-
 μαθείας, κυλιέται ἄκαμπτος ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν,
 πιέζουσα ἢ ἀποκτείνουσα πᾶν ἄλλο αἰσθημα πέραν τοῦ
 ἐπιουσίου ἄρτου τῆς ἡμέρας. Οὕτω αἱ κοινωνικαὶ ἀμά-
 δες ἀποκτηνοῦνται, ἄγουσι βίον ζωοφύτων, τὸ δὲ λεγό-
 μενον συνταγματικὸν πολίτευμα, ὅπερ ἄλλαχού φέρει εἰς
 προστριβὴν καὶ πολλάκις σύγκρουσιν τάξεις μετὰ τάξων,

ὄπερ ἀνακυβᾶ καὶ αὐτὸν τὸν κοινωνικὸν βυθὸν διὰ τερα-
στείου τινὸς ταράκτρου καὶ φέρει τὰ ἄνω στρώματα εἰς
τὰ κάτω, τὰ κάτω στρώματα εἰς τὰ ἄνω. Ἐδῶ, οὐτε
ἄπτεται τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ομάδων, ἐντεῦθεν ἀ-
πεστεώθησαν καὶ οἱ πολιτικοὶ μας εἰς τάξιν τινα ὑπαλ-
λήλων, ἐμπόρων ἢ βιομηγάνων, ὡς ἡ τάξις τῶν γυναι-
κῶν ζυθοπωλειῶν, τῶν ὀδοκαθαριστῶν καὶ τῶν νεκροθα-
πτῶν. Ἐνῶ ἀλλαχοῦ ἡ ἐνεργὸς πολιτικὴ εἶναι εἶδος ἀρ-
γυρᾶς λίμνης εἰς ἣν ἐκάστοτε ἡ κοινωνία βλέπει τὴν εἰ-
κόνα τῆς, κατοπτρίζεται. Τί ἀντιπροσωπεύει ὁ κ. Στα-
μούλης, ἢ τί ὁ τέως βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ψύλλας; Ὁ
εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν γέφυραν ὕπνους του, ὁ ἄλλος τὴν περι-
σκύλων καὶ ὀρτικῶν παρὰ τὰς Στήλας κουβένταν του;

Ἡ πολιτικὴ ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι ἡ τροφὴ τῶν
λαῶν· θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ ἡ λέξις αὐτὴ θὰ ἐκλεί-
ψῃ· δὲν θὰ λέγωμεν πλέον: ἡ πολιτικὴ· ἀλλὰ ἡ κοινω-
νικὴ.

Εἰς τὴν **κοινωνικὴν** λοιπὸν αὐτὴν πρέπει νὰ εἰσορ-
μήσουν οἱ πληθυσμοὶ κατὰ τάξεις, καθ' ομάδας, κατὰ
συμφέροντα, πρέπει νὰ μετρηθῶσιν καὶ ν' ἀντιμετρηθῶσιν
αἱ δυνάμεις τῶν, πρέπει νὰ προσλάβῃ ὁ περὶ ὑπάρξεως
ἁγῶν τὴν εὐγενῆ καὶ τὴν κτηνώδη μορφήν του, ἂν θέλω-
μεν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς κοινωνίαν ἥτις νὰ ζῆ, ἂν θέ-
λωμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς κράτος ὄπερ νὰ δρᾷ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει
τῆς μικρᾶς του δυνάμεις.

Καλιδᾶν

ΠΑΝΣΕΛΕΣ.

* Ἄν ὁ Θεὸς ἐκτιζε σήμερον τὸν κόσμον, ἀπὸ ἀβροφρο-
σύνης θὰ ἔκαμε πρῶτα τὴν γυναῖκα.

* Κάθε ὀμηλιξ μας ἐπὶ πολὺν καιρὸν μένει νέος.

* Τὸ μόνον πράγμα μας τὸ ὅποσον παράγει χωρὶς νὰ εἶνε
κεφάλαιον εἶνε ἡ γυναῖκα.

* Συκοφαντία εἶνε κάθε κακὸν τὸ ὅποσον λέγουν δι' ἡμᾶς,
κακολογία κάθε κακὸν τὸ ὅποσον λέγουν διὰ τοὺς ἄλλους.

* Ἡ μέλισσα ἔχει τὸ κέντρον τῆς, ὁ σκαντζόχοιρος τὰς
ἀκάνθας του καὶ ἡ γειτόνισά μου τὰς λειποθυμίας τῆς.

* Τὰ ὄντα τὰ ὅποια τρέφονται ἀπὸ νεκροὺς εἶνε οἱ κλη-
ρονόμοι καὶ τὰ σαρκοφάγα ζῶα.

* Ὅταν βλέπω τὸν Δεληγιάννην ὀμιλοῦντα διὰ τὸ κα-
λὸν τῆς πατρίδος, φαντάζομαι τὴν ἀγελάδα μου κοπρί-
ζουσαν διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀγροῦ μου.

Κομήτης.

Ἐκ **Καλαμῶν** κάλιν γράφουσιν ἡμῖν :

Ἐλησμόνησεν ὁ ἐπιστεῖλας ὑμῖν νεραϊδοπαρμένος νὰ
προσθέσῃ ὅτι ἐκτὸς τῶν καρχαριῶν καὶ τῶν σκυλοφάρων,
ἄτινα μαστίζουσιν τὴν ἡμετέραν παραλίαν, πλῆθος ἀη-
δῶν καλικαντζάρων καὶ ἀναιδῶν σατύρων ἀνεφάνη, ἀπη-
νώδως ἀροτριῶν καθ' ἐκάστην τὴν ἀμμώδη περὶ τὴν θάλασ-
σάν μας ταινίαν, ἀναγκάζον δὲ τὰς περικαλεῖς νύμφας
ν' ἀποσύρωνται ἐνωρὶς εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα των. Τοῦτο
λίαν τὰς ἐστενοχώρησε, δυὸ αἱ περικαλεῖς νύμφαι ἐπε-
καλέσθησαν τοῦ τερπικεραύνου Διὸς τὴν προστασίαν. Ἐ-
πακούων δ' ὁ Ζεὺς τὰς καλλισφύρους νύμφας «Νούσον
ἀνὰ τὴν πόλιν ὦρσε κακὴν, τὴν ἐπιζωοτίαν.» Τοῦτο πι-
στεύομεν ὅτι θέλει διαλύσει τοὺς ὄχληρούς αὐτῶν λα-
τρευτάς· ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει τὰς συμβουλευό-
μεν ὡς τελευταῖον καταφύγιον νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν
Ἁγιαστούραν κανενὸς Τουρλόπατα.

Μουντρούδαλης.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΛΟΥΤΡΩΝ.

(Ἐκ Μεθίων).

18 Ἰουνίου 1882.

Φιλιπταὶ συντάχται τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.**

Ἡ σημερινὴ δὲν εἶνε τερπνὴ, ἀλλ' ὠφέλιμος, διότι
εἶνε λεπτομερὴς ὁδηγὸς τῶν ἐρχομένων ἐνταῦθα πρὸς θε-
ραπείαν. Ἐῖθε μάλιστα καὶ ἕτεροι ἐφημερίδες νὰ τὸ με-
ταφέρωσι — κυρίως ἐπαρχιακαί — διὰ νὰ μὴ ὑποφέρωσι
πολλοὶ ἐρχόμενοι ἐνταῦθα ἀνευ προβλέψεως.

II

* **Ἐλεύσεις.** Τὰ ἀτμόπλοια τοῦ κ. Δ. Γουδῆ—εἰς ὃν
ὀφείλεται χάρις καὶ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, διότι ἐκ
τῆς ἀναπτύξεως τῆς συγκοινωνίας συρρέουν ἤδη πλείστα
ἄσσοι καὶ ὠφελεῖται ὁ τόπος, καὶ ἐκ μέρους τῶν μεταβαι-
νόντων ἐνταῦθα ἀσθενῶν, ἡναγκασμένων πρότερον νὰ με-
ταβαίνωσιν εἰς Πόρον καὶ ἐκεῖθεν διὰ λέμβων, ἐνῶ συ-
νήθως πνέει ἀνεμος ἐνταῦθα—τὰ ἀτμόπλοια λέγομεν τοῦ
κ. Γουδῆ προσεγγίζουσι εἰς Μεθίνα ἐξάκις τῆς ἐβδομάδος
μένοντα περὶ τὴν ὥραν καὶ ὡς ἀκολουθῶς: Δευτέραν,
πέμπτην καὶ Σάββατον, περὶ τὴν 10ην π. μ. ἀφικνου-
μενα ἐκ Πειραιῶς καὶ Αἰγίνης καὶ ἀπερχόμενα ἐντεῦθεν
διὰ Πόρον, Ἰδραν, Σπέτσας, Πορτοχέλιον (ἐπίγειον Κρα-
νιδίου), Ἄστρος, (ἀλλὰ μόνον κατὰ Δευτέραν, διότι ἐρ-
χεται πλαγίως) καὶ Ναύπλιον. Ἐπίσης Δευτέραν, Τρίτην
καὶ Παρασκευὴν περὶ τὴν 1 μ. μ. ἐκ Ναυπλίου διὰ τῆς
Ἰδίας ἄνω γραμμῆς καὶ μόνον κατὰ Τρίτην ἐξ Ἄστρου,
μεταβαίνοντας εἰς Πειραιᾶ δι' Αἰγίνης.

Ἀποβιβάζεται τις διὰ στενοῦ στομίου εἰς λιμένα στρογ-
γύλον καὶ ὅμοιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ τρίτον περίπου μικρό-
τερον, τοῦ τῆς ἐν Πειραιῇ Μουνυχίας, οὐτινος ἀριστερό-
θεν ἐπὶ τῆς ὑπαρείας βουνοῦ, κατωφεροῦς λίαν, εἰς τὰ
Λουτρά, δεξιόθεν δὲ μαγικὸς λοφίσκος, ἀνάμικτος βρά-
χου καὶ χώματος, ὀλοστρόγγυλος, ὡς σταυροθόλιον ἐκ-
κλησίας, ἐφ' οὗ διατηροῦνται λείψανα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀρ-
χίου τείχους, κτισμένου τοῦ πλείστου ἐκ πενταγώνων,